

HERFSTBOSCH,

DOOR

HÉLÈNE SWARTH.

Geknotte wilgen ballen bruine knoesten
Als donkre vuisten naar het wolkengrauw.
Uit struikenruig wiekt óp een zwarte kouw.
Treurwilgen buigen, of zij zijgen moesten
In 't grijze water, elke een moede vrouw,
Die, los de lokken, 't leven wil verwoesten.
In 't verre park, waar de ernstige eiken roesten,
Verschrikt de stilte roepen van een pauw.

Op rosse kruinen tikt en ritselt regen.
Als doode vogels, wielend komt gezegen
Vol stervensgeur, een klamme bladervlucht.

Geen warmer kleur dan 't giftig rood der zwammen,
Tot late zon de droppels vreemd doet vlammen
En als een wond doorbloedt de bleeke lucht.